

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 12 sierpnia 2015 r. Sąd Rejonowy w Zgierzu oddalił powództwo Przedsiębiorstwa Handlowo-Usługowego (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością spółki komandytowej z siedzibą w T. przeciwko Samodzielnemu Publicznemu Zakładowi Opieki Zdrowotnej Wojewódzkiemu Szpitalowi (...) w Z. w zakresie kwoty 789,17 zł skapitalizowanych odsetek zawartej w kwocie 22.780,14 zł uwzględnionej w nakazie zapłaty wydanym w dniu 19 stycznia 2015 roku pod sygnaturą akt I Nc 32/15 oraz orzekł o kosztach procesu.

Sąd Rejonowy oparł swoje rozstrzygnięcie na ustaleniach, że Przedsiębiorstwo Handlowo-Usługowe (...) Spółka z o.o. spółka komandytowa w T. zawarła z Wojewódzkim Szpitalem (...) - Curie w Z. - będącym publicznym podmiotem leczniczym - umowę, na podstawie której zrealizowała zamówienia na produkty m. (...) / (...) z 30 sierpnia 2013 roku, (...) z 4 września 2013 roku, (...) z 8 października 2013 roku, ESa/ (...) z 9 października 2013 roku i (...) z 15 października 2013 roku

W związku z realizacją wskazanych zamówień powódka wystawiła pozwanemu następujące faktury VAT:

- w dniu 3 września 2013 roku nr FS (...) na kwotę 1.820,34 zł z terminem płatności do dnia 7 października 2013 roku,
- w dniu 9 września 2013 roku nr FS (...) na kwotę 1.063,26 zł z terminem płatności do dnia 13 października 2013 roku;
- w dniu 9 września 2013 roku nr FS (...) na kwotę 5.911,92 zł z terminem płatności do dnia 13 października 2013 roku;
- w dniu 12 września 2013 roku nr FS (...) na kwotę 1.982,88 zł z terminem płatności do dnia 7 października 2013 roku;
- w dniu 17 września 2013 roku nr FS (...) na kwotę 2.883,60 zł z terminem płatności do dnia 21 października 2013 roku;
- w dniu 11 października 2013 roku nr FS (...) na kwotę 1.004,40 zł z terminem płatności do dnia 5 listopada 2013 roku;
- w dniu 11 października 2013 roku nr FS (...) na kwotę 291,60 zł z terminem płatności do dnia 5 listopada 2013 roku;
- w dniu 11 października 2013 roku nr FS (...) na kwotę 874,80 zł z terminem płatności do dnia 5 listopada 2013 roku;
- w dniu 9 października 2013 roku nr FS (...) na kwotę 466,60 zł z terminem płatności do dnia 12 listopada 2013 roku;
- w dniu 9 października 2013 roku nr FS (...) na kwotę 24,84 zł z terminem płatności do dnia 12 listopada 2013 roku;
- w dniu 21 października 2013 roku nr FS (...) na kwotę 1.902,96 zł z terminem płatności do dnia 15 listopada 2013 roku;
- w dniu 25 października 2013 roku nr FS (...) na kwotę 405 zł z terminem płatności do dnia 19 listopada 2013 roku;
- w dniu 5 listopada 2013 roku nr FS (...) na kwotę 1.112,40 zł z terminem płatności do dnia 9 grudnia 2013 roku.

Pozwany Szpital nie uiszczał w terminach kwot wynikających z przedmiotowych faktur, wobec czego w dniu 3 grudnia 2014 roku strona powodowa wezwała pozwanego do uiszczenia kwoty 19.744,60 zł tytułem należności głównej oraz 2.845,68 zł tytułem odsetek za zwłokę wyliczonych na dzień 2 grudnia 2014 roku w nieprzekraczalnym terminie do dnia 17 grudnia 2014 roku. W załączeniu powódka przekazała Szpitalowi saldo.

Wysokość dochodzonych odsetek ustawowych wyliczonych nadzień 4 stycznia 2015 roku wyniosła 3.035,54 zł, zaś wysokość odsetek od tej samej należności według stopy odsetek podatkowych wynosi o 789,17 zł mniej.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie dokumentów złożonych przez stronę powodową, które nie były kwestionowane przez pozwanego. Powódka nie kwestionowała natomiast wskazanej przez pozwanego wysokości różnicy pomiędzy naliczonymi przez powoda odsetkami ustawowymi a odsetkami wynikającymi z ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. Sporna natomiast była jedynie sama zasadność naliczania odsetek wynikających z wspomnianej ustawy.

W rozważanych prawnych Sąd Rejonowy podnosił, że spór pomiędzy stronami wynika z odmiennej interpretacji przepisów ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, przy czym strony nie wskazały jednoznacznie o którą z ustaw im chodzi. Brak daty zawarcia umowy powoduje, że nie wiadomo z pewnością czy umowa została zawarta w dacie obowiązywania ustawy z dnia 12 czerwca 2003 roku o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. z 2003 r., nr 139, poz. 1323 ze zm.), czy też ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. z 2013, poz. 403). Ustawa z 2013 roku w art. 15 przewiduje przy tym, że w przypadku transakcji handlowych zawartych przed dniem wejścia w życie ustawy oraz zawieranych w wyniku przeprowadzenia postępowań o udzielenie zamówienia publicznego, na podstawie przepisów ustawy z dnia 29 stycznia 2004 r. - Prawo zamówień publicznych, wszczętych przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Jedynie z powołania się w sprzecznie przez pozwanego na przepis art. 8 ustawy wynika, że umowa zawarta została po wejściu w życie nowej ustawy, bowiem ustawa z 2003 roku regulowała kwestię wysokości odsetek w art. 7, przy czym nie ma to znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie bowiem przepis art. 7 ustawy z 2003 roku miał brzmienie praktycznie tożsame z brzmieniem art. 8 ust. 1 ustawy z 2013 roku. Aktualna ustawa różnicuje sytuację w zależności od tego czy dłużnikiem jest podmiot publiczny, czy też nie. Obecnie jedynie jeśli dłużnikiem jest podmiot niepubliczny strony mają możliwość umówienia się na wyższe odsetki nie określone w ustawie.

Bezspornym jest, że zakres podmiotowy i przedmiotowy ustaw określony odpowiednio w art. 2 i 3 (ustawa z 2003 roku) i art. 2 (ustawa z 2013 roku) jest spełniony w odniesieniu do stron postępowania, a umowa zawarta przez strony ani podmiotowo ani przedmiotowo nie mieści się w katalogu wyjątków od jej zastosowania, określonych odpowiednio w art. 4 (ustawa z 2003 roku) i art. 3 (ustawa z 2013 roku).

Stosownie do treści art. 8 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz. U. z 2013 r. poz. 403) w transakcjach handlowych, w których dłużnikiem jest podmiot publiczny, wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki w wysokości odsetek za zwłokę określanej na podstawie art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty, jeżeli są spełnione łącznie następujące warunki: wierzyciel spełnił swoje świadczenie i nie otrzymał zapłaty w terminie określonym w umowie albo wezwaniu, o którym mowa w art. 6 ust. 2 i 3 ustawy.

Przepis art. 7 ustawy z 2003 roku stanowił natomiast, że jeżeli dłużnik, w terminie określonym w umowie albo wezwaniu, o którym mowa w art. 6 ust. 2, nie dokona zapłaty na rzecz wierzyciela, który spełnił określone w umowie świadczenie niepieniężne, wierzycielowi przysługują, bez odrębnego wezwania, odsetki w wysokości odsetek za zwłokę, określanej na podstawie art. 56 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (Dz. U. Nr 137, poz. 926, z późn. zm.), chyba że strony uzgodniły wyższe odsetki, za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty.

Jak stanowi zaś art. 56 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. Ordynacja podatkowa (Dz. U. z 2015 r. poz. 613), stawka odsetek za zwłokę jest równa sumie 200% podstawowej stopy oprocentowania kredytu lombardowego, ustalonej zgodnie z przepisami o Narodowym Banku Polskim i 2%, z tym że stawka ta nie może być niższa niż 8%.

Żadna ze wskazanych wyżej ustaw nie zawierała przepisu wyraźnie regulującego jej stosunek do przepisu art. 481 § 2 k.c., a co do odsetek umownych poprzednio możliwe było zastrzeżenie w umowie z publicznym szpitalem odsetek wyższych niż określone ustawą. Zważyć jednak należy na treść art. 9 ustawy z 2003 roku, w myśl którego czynność prawna wyłączająca lub ograniczająca uprawnienia wierzyciela lub obowiązki dłużnika, o których mowa w art. 5-8, jest nieważna oraz art. 13 ustawy z 2013 roku, zgodnie z którym postanowienia umowy wyłączające lub ograniczające uprawnienia wierzyciela lub obowiązki dłużnika, o których mowa w art. 5, art. 6 ust. 1, art. 7 ust. 1 i 3, art. 8 ust. 1 i art. 10-12, są nieważne. Wskazuje to na bezwzględnie obowiązujący charakter wskazanych norm ustawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 28 lutego 2007 r. w sprawie V CSK 445/06, LEX nr 442587), a zatem niemożność wyłączenia jego działania przez postanowienia umowne.

Oceniając wzajemną relację przepisu art. 481 § 2 k.c. oraz wskazanych przepisów art. 7 i art. 8 odpowiednich ustaw o terminach zapłaty w transakcjach handlowych uznać należy, że stanowią one *lex specialis* wobec postanowień kodeksu cywilnego. Ustawy zawierają własną definicję transakcji handlowych oraz wymieniają krąg podmiotów objętych tą ustawą. Kompleksowe rozwiązanie tej ustawy w zakresie podmiotowym i przedmiotowym w stosunku do rozwiązań przewidzianych w kodeksie cywilnym pozwala przyjąć tezę, że przepisy tej ustawy mają zastosowanie co do odsetek jakie powinny być stosowane w przypadku zwłoki w świadczeniu z tytułu transakcji handlowej. Należy więc przyjąć, że obie wskazane ustawy przyjmują zmodyfikowane odsetki, które są naliczane w przypadku opóźnienia dłużnika, przy czym tak ustalone odsetki zastępują odsetki ustawowe wynikające z art. 481 § 2 k.c.. Oceny tej nie może zmienić fakt, że aktualnie tzw. odsetki podatkowe są niższe od odsetek ustawowych, a zatem nie służą dyscyplinowaniu dłużników w transakcjach handlowych. Przyjąć więc należy, że właściwa analiza prowadzi do wniosku, że art. 7 poprzedniej i art. 8 aktualnej ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych derogują, jako przepisy szczególne art. 481 § 2 k.c. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z dnia 5 września 2014 r. w sprawie I ACa 287/14, LEX nr 1527277).

Zdaniem Sądu nie sposób zgodzić się z poglądem pełnomocnika powoda, jakoby relacja zachodząca pomiędzy art. 8 ustawy z 2013 roku a art. 481 k.c. stanowiła zbieg roszczeń, którego rozstrzygnięcie zależy od woli wierzyciela oraz że regulacja art. 8 stanowi uprawnienie, a nie obowiązek wierzyciela. Sąd podziela tu stanowisko wyrażone w cytowanym wyżej orzeczeniu, iż „nie każdy zbieg norm zaliczyć można do zbiegu elektywnego lub też do zbiegu alternatywnego, a więc tych rodzajów zbiegu norm, w których to uprawnionemu służy opcja wyboru normy prawnej spośród kilku konkurujących norm. W rzeczywistości analiza obu potencjalnie konkurujących w tej sprawie przepisów nie daje żadnych podstaw do konstruowania dla wierzyciela uprawnienia do dokonywania *ex post* - na etapie dochodzenia roszczenia odsetkowego, wyboru normy prawnej w zależności od tego, jak ukształtowały się w okresie opóźnienia w spełnieniu świadczenia piętnej relacje między wysokością odsetek ustawowych a wysokością odsetek od zaległości podatkowych. Zaproponowana (...) wykładnia przepisów i przyznanie prawa wyboru wierzycielowi na etapie realizacji jego roszczeń prowadziłyby do niepewności prawnej stron transakcji handlowych. W szczególności dłużnik dowiadywałby się o wysokości odsetek dopiero po dokonaniu przez wierzyciela wyboru. Trudno znaleźć względy prawne, a także względy aksjologiczne przemawiające za takim rozwiązaniem, szczególnie w sytuacji, gdy od wielu lat zarówno odsetki ustawowe jak i odsetki od zaległości podatkowych utrzymywane są na takim poziomie, że pełnią skutecznie nie tylko rolę waloryzacyjną, ale także kompensacyjną i dyscyplinującą dłużników. Nie stanowi dostatecznego argumentu to, że w pewnych okresach nieznacznie wyższa jest stopa odsetek ustawowych, a w innych okresach stopa odsetek od zaległości podatkowych”.

Wbrew stanowisku powódki odmiennej interpretacji nie można wywodzić jedynie z celu ustawy, nawet w powiązaniu z powołaną Dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 2011 roku w sprawie zwalczania opóźnień w transakcjach handlowych (Dz. Urz. UE L 48/1). Wszak gdyby ustawodawca chciał chronić interesy wierzycieli objętych ustawą z 2013 roku przez pozostawienie im wyboru co do żądanych odsetek to wprowadziłby taką możliwość do nowej ustawy. Możliwe było również odniesienie się nie do przepisów Ordynacji podatkowej przy określaniu wysokości

należnych odsetek, ale przykładowo wskazanie wprost, że ich wysokość odpowiada stopie odsetek ustawowych powiększonych o wskazany procent. Z możliwości takiej ustawodawca nie skorzystał, a sformułowanie przepisu art. 8 ust. 1 nowej ustawy wskazuje, że w porównaniu z poprzednią daje ona ochronę dłużnikom będącym podmiotami publicznymi przed podwyższaniem odsetek w drodze umownej. Tym samym, niezależnie od oceny skuteczności zastosowanej regulacji, brak jest w przepisach podstaw do przyznania wierzycielom prawa wyboru wysokości należnych odsetek nawet na etapie zawierania umowy z podmiotem publicznym, a tym bardziej w toku jej realizacji i to po powstaniu zaległości.

Zdaniem Sądu transakcja handlowa wynikająca z umowy zawartej przez strony, wiążąca strony niniejszego postępowania jest transakcją podlegającą ochronie wynikającej z jednej z kolejnych ustaw o terminach zapłaty w transakcjach handlowych ze względu na charakter podmiotowy i przedmiotowy. Bezspornym jest wszak, że obie strony spełniają warunki do zakwalifikowania tych stosunków obligacyjnych do kategorii transakcji handlowych w rozumieniu przepisów ustaw zarówno z dnia 12 czerwca 2003 roku jak i z dnia 8 marca 2013 roku. Wobec tego skoro przepisy tych ustaw regulują szczegółowo i w sposób bezwzględnie obowiązujący sposób naliczania odsetek, należało zasądzić odsetki podatkowe od dochodzonej kwoty głównej w wysokości 19.744,60 zł skapitalizowane za okres wskazany w pozwie, które wynosić powinny 2.246,37 zł, a nie dochodzone 3.035,54 zł. Spowodowało to oddalenie powództwa w zakresie objętym zaskarżeniem przez stronę pozwaną, tj. kwoty 789,17 zł. Pozwany szpital ograniczył sprzeciw do wysokości odsetek skapitalizowanych i kosztów, a zatem od dnia wytoczenia powództwa pozostają należne odsetki ustawowe wobec prawomocności nakazu w tej części.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia złożył powód, zaskarżając je w części, tj. co do oddalanej w pkt. 1 wyroku kwoty 789,17 zł wraz z odsetkami za zwłokę określonymi na podstawie art. 56 §1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – ordynacja podatkowa. Apelujący zarzucił rozstrzygnięciu naruszenie:

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego i uznanie, że z dokumentów załączonych przez powoda do pozwu wynika, że zarówno skapitalizowane odsetki, jak i odsetki dochodzone od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty zostały naliczone w sposób nieprawidłowy, co miało istotny wpływ na wynik sprawy poprzez uznanie przez Sąd, że powód nie wykazał podstawy do dochodzenia skapitalizowanych odsetek ustawowych, jak i odsetek w wysokości ustawowej od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty;

- art. 8 ust. 1 w zw. z art. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych przez błędną wykładnię, a w konsekwencji niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że w niniejszej sprawie powodowi nie przysługują odsetki ustawowe za okres od dnia wymagalności poszczególnych należności wynikających z faktur, skapitalizowane na przeddzień wniesienia pozwu, podczas gdy odsetki w wysokości wynikającej z powołanego wyżej przepisu mają zastosowanie jeśli ich wysokość jest korzystniejsza dla wierzyciela, a ponadto strony nie uzgodniły wyższych odsetek za okres od dnia wymagalności świadczenia pieniężnego do dnia zapłaty; w niniejszej sprawie strony nie zastrzegły wysokości odsetek, więc należą się odsetki ustawowe – odsetki wynikające z art. 56 § 1 ustawy Ordynacja podatkowa są niższe niż ustawowe, tym samym mniej korzystne dla wierzyciela, co przeczy intencji ustawodawcy co do celu powołanych ustaw o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, jaką miało być wzmocnienie pozycji wierzyciela;

- art. 481 § 1 i 2 k.c. poprzez jego niezastosowanie, w sytuacji w której powód miał uprawnienie do skorzystania z możliwości naliczenia pozwanemu odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie;

- art. 6 ust. ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych z dnia 8 marca 2013 r. poprzez jego niezastosowanie, tj. nie uznanie, że w braku jednoznacznie określonego umownie terminu zapłaty należą się odsetki ustawowe;

- art. 1 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych z dnia 8 marca 2013 r. poprzez błędną wykładnię, a w konsekwencji zastosowanie przepisów tej ustawy, w miejsce właściwych przepisów kodeksu cywilnego dotyczących odsetek ustawowych za opóźnienie w zapłacie świadczenia pieniężnego.

W oparciu o powyższe zarzuty, apelujący wniósł o zmianę wyroku poprzez zasądzenie kwoty 789,17 zł (na którą składają się: kwota skapitalizowanych odsetek ustawowych za opóźnienie od dnia wymagalności poszczególnych faktur wyliczonych na przeddzień wniesienia powództwa) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz zasądzenie od pozwanego kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego za drugą instancję, ewentualnie o uchylenie wyroku w zaskarżonej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi pierwszej instancji i zasądzenie przez Sąd pierwszej instancji kosztów procesu w tym kosztów zastępstwa procesowego za obydwie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja jest niezasadna.

Zaskarżone rozstrzygnięcie zostało wydane na podstawie prawidłowo ustalonego stanu faktycznego, które to ustalenia Sąd Okręgowy w całości podziela i przyjmuje za własne, jak również w następstwie prawidłowo zastosowanych przepisów prawa materialnego.

Chybiony jest podniesiony w apelacji zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału dowodowego i w konsekwencji błędne ustalenie, że powodowi nie należą się odsetki ustawowe. Przy ocenie materiału dowodowego sądowi przysługuje swoboda zastrzeżona treścią powołanego wyżej przepisu. W razie tylko pogwałcenia reguł logicznego rozumowania bądź sprzeniewierzenia się zasadom doświadczenia życiowego, może mieć miejsce skuteczne kwestionowanie tej swobody oceny dowodów. Tego rodzaju uchybień nie sposób się dopatrzeć w stanowisku Sądu I instancji. Wbrew stanowisku apelującego, w żadnym z załączonych przez powoda do pozwu dokumentów nie można dopatrzeć się zapisu precyzującego rodzaj odsetek za opóźnienie. Strony nie wskazały, jakie odsetki należą się w przypadku opóźnienia, nie umówiły się też z całą pewnością na odsetki ustawowe. Stąd, nie można przyjąć, że powód wykazał podstawę do dochodzenia skapitalizowanych odsetek ustawowych, jak i odsetek w wysokości ustawowej od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Pozostałe zarzuty apelacyjne powoda są w istocie wyrazem jego zapatrywania o możliwości wyboru dochodzenia odsetek ustawowych bądź też odsetek jak od zaległości podatkowych, stanowiącego kontynuację sporu co do wzajemnego stosunku przepisów art. 8 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych (Dz.U. z 2013 r. poz. 403) oraz art. 481 § 2 k.c.

Zdaniem Sądu Okręgowego prawidłowe jest w tym względzie stanowisko zajęte przez Sąd Rejonowy, że art. 8 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych deroguje, jako przepis szczególny, art. 481 § 2 k.c.

Kwestia wzajemnych relacji obu uregulowań była już przedmiotem analiz w orzecznictwie. Zwrócić należy uwagę, iż ustawa, która znajduje zastosowanie w sprawie, zastąpiła wcześniejsze uregulowania w tym przedmiocie tj. ustawę z 12.06.2003 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, która z kolei zastąpiła ustawę z 6.09.2001 r. o terminach zapłaty w obrocie gospodarczym. Kwestia ta ma znaczenie o tyle, że wcześniejsze orzecznictwo odnosiło się do uregulowań obecnie już nieobowiązujących, które jednak, co do zasady, nie odbiegały od rozwiązania przewidzianego ustawą z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych. W tym miejscu należy przywołać stanowisko prezentowane w doktrynie i orzecznictwie, wyrażone na gruncie ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych z dnia 12 czerwca 2003 r., jednak aktualne także na gruncie obecnie obowiązującej ustawy z dnia 8 marca 2013 r., zgodnie z którym w przypadku spełnienia przesłanek przewidzianych w art. 8 ustawy o terminach zapłaty w transakcjach handlowych znajdują zastosowanie odsetki w wysokości odsetek za zwłokę ustalanych na podstawie art. 56 ustawy z 29.8.1997 r. - Ordynacja podatkowa, zamiast przewidziane w art. 481 k.c. odsetki ustawowe (wyrok SN z dnia 28 lutego 2007 r., V CSK 445/06, LEX nr 442587, Komentarz do Kodeksu Cywilnego red. Osajda 2015 wyd. 12 / W. Borysiak, wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie, z dnia 5 września 2014 r., I ACa 287/14, Legalis 1080132, M. Chudzik „Komentarz do ustawy z dnia 12 czerwca 2003 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych” a także M. Lemkowski „Odsetki cywilnoprawne”, s. 401 oraz tam powołane dalsze publikacje).

Na taką wzajemną relację wskazuje zarówno treść podniesionego przez apelującego przepisu art. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r., w której wprost zapisano, że określa ona szczególne uprawnienia wierzyciela i obowiązki dłużnika w związku z terminami zapłaty w transakcjach handlowych, jak i brak w ustawie odpowiednika art. 4 ustawy z dnia 6 września 2001 r. o terminach zapłaty w obrocie gospodarczym (Dz. U. z 2001 r. Nr 129, poz. 1443), który to przepis stanowił, że przepisy tej ustawy nie modyfikowały postanowień Kodeksu cywilnego o wymagalności świadczeń pieniężnych oraz o skutkach opóźnienia i zwłoki dłużnika.

Zauważyć też trzeba, że ustawa z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych zawiera własną definicję transakcji handlowych (art. 2), wymienia krąg podmiotów objętych tą ustawą (art. 3), a także wprost wyłącza spod jej działania określone dłużni i umowy (art. 4). Także te elementy nakazują przyjąć, że reguluje ona – w określonym w art. 2, 3, 4 ustawy zakresie podmiotowym i przedmiotowym – w sposób szczególny w stosunku do Kodeksu cywilnego (art. 481 § 2 k.c.) wysokość odsetek należnych w przypadku opóźnienia w spełnieniu świadczenia pieniężnego. Modyfikacja ta dotyczy wysokości odsetek, które są naliczane w przypadku opóźnienia dłużnika, zastępując odsetki w wysokości ustawowej odsetkami w wysokości wynikającej z przepisu art. 56 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa (tj. Dz.U. z 2012 r. poz. 749).

Podkreślenia wymaga, że art. 8 omawianej ustawy pozostaje w zgodzie z obowiązującą w okresie istotnym dla rozpoznania tej sprawy dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 16 lutego 2011r. w sprawie zwalczania opóźnień w płatnościach w transakcjach handlowych (Dz. Urz. UE L 48/1). Mając na uwadze powyższe regulacje nie można uznać, że wierzyciel ma prawo wyboru podstawy prawnej do naliczania odsetek. Jak słusznie wskazał Sąd Rejonowy, gdyby ustawodawca chciał chronić interesy wierzycieli objętych ustawą z dnia 8 marca 2013 roku przez pozostawienie im wyboru co do żądanych odsetek, to wprowadziłby taką możliwość do nowej ustawy. Z możliwości takiej ustawodawca nie skorzystał, brak jest zatem w przepisach podstaw do przyznania wierzycielom prawa wyboru wysokości należnych odsetek nawet na etapie zawierania umowy z podmiotem publicznym, a tym bardziej w toku jej realizacji i to po powstaniu zaległości.

W świetle powyższego, podniesione przez apelującego zarzuty naruszenia art. 8 ust. 1 w zw. z art.1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych oraz art. 481 § 1 i 2 k.c. są chybione.

Niezasadny jest również zarzut naruszenia art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych, wedle którego w przypadku gdy termin zapłaty nie został określony w umowie, wierzycielowi, bez wezwania, przysługują odsetki ustawowe, po upływie 30 dni, liczonych od dnia spełnienia swojego świadczenia do dnia zapłaty, ale nie dłużej niż do dnia wymagalności świadczenia pieniężnego.

Należy zauważyć, że z prawidłowych ustaleń Sądu Rejonowego wynika, że wszystkie wystawione w związku z realizacją zamówień medycznych faktury miały określony termin płatności, w związku z czym art. 6 ustawy z dnia 8 marca 2013 r. o terminach zapłaty w transakcjach handlowych nie miał w niniejszej sprawie zastosowania.

W związku z powyższym, na podstawie art. 385 k.p.c., Sąd Okręgowy oddalił apelację jako bezzasadną.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 §1 i 3 k.p.c. Na zasądzoną kwotę składa się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego ustalone na podstawie § 13 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 6 pkt 2 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu z dnia 28 września 2002 r. (tj. Dz. U. z 2013 r. poz. 461).